

Αλεξανδρουπόλεως Άνθιμος: Η φωτιά που δοκιμάζει τα έργα των Ορθοδόξων

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αλεξανδρουπόλεως](#)

Κατά την ομιλία του στον Α΄ Κατανυκτικό Εσπερινό της Συγχωρήσεως, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίου Νικολάου Αλεξανδρούπολης, ο Μητροπολίτης Αλεξανδρουπόλεως κ. Άνθιμος αναφέρθηκε στην φωτιά που δοκιμάζει τα έργα των Ορθοδόξων. Ο Σεβασμιώτατος, μεταξύ άλλων, τόνισε: Εφέτος, γύρω μας επικρατεί πόλεμος. Κάθε πόλεμος είναι παρανοϊκός, φέρνει πόνο, θλίψη, θάνατο. Όταν ο πόλεμος είναι θρησκευτικός, τότε γίνεται ανελέητα σκληρότερος. Όταν πάλι ο πόλεμος διεξάγεται από Χριστιανούς ενάντια σε Χριστιανούς, τότε εκτός από σώματα και ψυχές σκοτώνει και «την εν υμίν ελπίδα» και γίνεται αφορμή να βλασφημείται το όνομα του Θεού «εν τοις έθνεσι»”.

Παρακάτω μπορείτε να διαβάσετε απόσπασμα από την ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

Σύμφωνα με το εκκλησιαστικό μας ημερολόγιο, συμπληρώθηκαν σήμερα οι τρεις εβδομάδες του Τριωδίου και απόψε, με τον πρώτο Κατανυκτικό Εσπερινό, μπαίνουμε στην Καθαρά Εβδομάδα, την πρώτη της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, όπου στο τέλος της, η Μεγ. Εβδομάδα θα μας οδηγήσει στην Κυριακή του Πάσχα και της Αναστάσεως του Κυρίου μας. Μέχρι εκείνη, «την κλητή και αγία ημέρα», προηγείται αυτή η κατανυκτική περίοδος, στην οποία η Εκκλησία με περισσότερες λατρευτικές και ειδικές ακολουθίες μας βοηθάει να κατανοήσουμε την πορεία του Κυρίου μας προς τον Γολγοθά και τον Τάφο. Να καταλάβουμε ότι ο Χριστός «έπαθε» για να λυτρώσει εμάς από τις αμαρτίες μας και ότι ο θάνατός Του έγινε η ζωή μας και μάλιστα «περισσόν ζωής».

Ο Χριστιανός, καθώς προχωρεί προς το Πάσχα ανεβαίνει. Ανεβαίνει στο μεγαλείο των τεραστίων διαστάσεων του, όταν γονατίζει και μιλάει στο Θεό (όπως μιλάει σ' ένα φίλο του)· όταν αφουγκράζεται το θέλημα του Θεού (την Εκκλησία Του)· όταν νηστεύει τον εγωισμό του και την τροφή του (όχι σαν αποτέλεσμα ανάγκης), αλλά θεληματικά, ως λογική λατρεία, ως προσφορά προς τον Κύριο. Ο Χριστιανός, μέχρι το πρωί του Μεγ. Σαββάτου έχει ήδη ανοιχθεί σ' έναν ορίζοντα που μέσα στο σύμπαν διαρκώς διευρύνεται και εκεί χωράνε όλοι και όλα: άγγελοι, άνθρωποι, συγγενείς, φίλοι, εχθροί, ζώα, κτήνη, κήτη, πουλιά, βουνά, πηγές, θάλασσες, γη, ουρανοί, αέρας, αιθέρας, φωτιά, παρελθόν, παρόν και μέλλον, όπου «τα πάντα και εν πάσι Χριστός».

Οπότε έτσι, αντιλαμβανόμαστε οι χριστιανοί ότι, **το «Χριστός Ανέστη» καθίσταται νικηφόρος παιάνας της νίκης μας κατά του μόνου αδυσώπητου και άτεγκτου έχθρού μας, που είναι ο θάνατος.** Ο οποίος πατιέται και συντρίβεται με το θάνατο του Σωτήρος μας κι εμείς απλώς καλούμαστε να απολαύσουμε τις δάφνες του και να κληρονομήσουμε την ετοιμασμένη από Εκείνον για χάρη μας βασιλεία Του. Τα ξέρουμε αυτά οι Χριστιανοί, έτσι δεν είναι; τα ζούμε, όχι σαν επετειακές γιορτές αλλά σαν βιωματικές εμπειρίες που εμπεδώνουν μέσα μας την ζωή, την όντως ζωή, την «κατά Χριστόν ζωή» και εύχομαι έτσι να τα ξαναζήσουμε κι εφέτος!

Είπα, εφέτος! τι το θέλω και το θυμάμαι το εφέτος! Θα μου πείτε, μήπως μπορούμε να το ξεχάσουμε; **Εφέτος, γύρω μας επικρατεί πόλεμος. Κάθε πόλεμος είναι παρανοϊκός, φέρνει πόνο, θλίψη, θάνατο. Όταν ο πόλεμος είναι θρησκευτικός, τότε γίνεται ανελέητα σκληρότερος. Όταν πάλι ο πόλεμος διεξάγεται από Χριστιανούς ενάντια σε Χριστιανούς, τότε εκτός από σώματα και ψυχές σκοτώνει και «την εν υμίν ελπίδα» και γίνεται αφορμή να βλασφημείται το όνομα του Θεού «εν τοις έθνεσι». Πόλεμος Ορθοδόξων ενάντια σε Ορθοδόξους σημαίνει κάτι χειρότερο. Οι**

Ορθόδοξοι διαφυλάξαμε την αλήθεια της Χριστιανικής Πίστεως ανόθευτη και την Ιερά μας Παράδοση ακέραιη, έτσι δεν είναι; Οι Ορθόδοξοι μέχρι τώρα στην Ιστορία μας δεν βαρυνόμαστε με θρησκευτικούς πολέμους. Οι Ορθόδοξοι μέχρι τώρα στην Ιστορία μας δεν στιγματιζόμαστε με «Ιερές Εξετάσεις».

Κι αν κάποτε αγκαλιάσαμε την κοσμική εξουσία, ο λαός μας διόλου δεν βλάφτηκε απ' αυτήν την εκτροπή. Κι αν κάποτε εθναρχήσαμε, ο Θεός πορφύρωσε την υπέρβαση με το αίμα μας κι απ' αυτό το αίμα «ώσπερ πελεκάν», ήπие ο λαός μας και επέζησε. Όμως, τους Ορθόδοξους λαούς, το Κοινό Ποτήριο δεν μας ένωσε. Η ίδια Πίστη, η ίδια Λατρεία, η ίδια Πνευματικότητα δεν μας έφεραν κοντά. Αυτή η τραγική διαπίστωση πρέπει πιά να ερμηνευθεί. Που οφείλεται άραγε; Πρόχειρα, θα σκεφθεί κάποιος: μήπως, στις αμαρτίες μας!

Όμως, ξέρουμε ότι ο Θεός τους αμαρτωλούς δεν τους εξουθενώνει, δεν τους τιμωρεί. Τους αγαπά και συγχωρεί κάθε αμαρτία τους. Εδώ, χρειάζεται να προσέξουμε! «Υπάρχει μια αμαρτία», είπε ο Χριστός, «η οποία δεν συγχωρείται». Όχι, επειδή δεν το θέλει ο Θεός, αλλά επειδή δεν το θέλει ο άνθρωπος! Η αμαρτία που δεν συγχωρείται είναι «η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος», δηλ. η αμετανοησία, ο οποία εδράζεται στην έπαρση και στην αλαζονεία του ανθρώπου, δηλ. στον εγωισμό του!

Λοιπόν, μήπως οι Ορθόδοξοι αναθρέψαμε μέσα μας τόση αυταρέσκεια, ότι τάχα είμαστε καλύτεροι από άλλους, αλλοδόξους, αλλοθρήσκους και αθέους; Η Πίστη μας, όντως! ανόθευτη και ακέραιη είναι η αξιοπρεπέστερη, η διαυγέστερη, η λογικότερη, η πνευματικότερη εμπειρία του Θεού, που λυτρώνει, ελευθερώνει, αναπαύει και ανεβάζει τον άνθρωπο, όσο καμιά άλλη πνευματοδοξία, πράγματι! Εμείς, όμως; Εμείς, είμαστε αντάξιοί της; Γιατί αν δεν είμαστε, τότε δικαίως έρχεται η ευεργετική Πρόνοια του Θεού να μας προσγειώσει· «ο δοκών εστάναι, βλεπέτω μην πέση». Και όσο περισσότερη είναι η ψευδαίσθησή μας, ότι στεκόμαστε καλά, τόσο παταγωδέστερη είναι η προσγείωση· «και ην η πτώσις αυτής μεγάλη».

Όσοι δεν αντέχουν αυτήν την προσωπική πνευματική αυτοκριτική, αποδίδουν την αδυναμία σύγκλισης των Ορθοδόξων λαών, στο σαράκι του εθνικισμού, το οποίο σαν χρυσαλίδα ξεπετάχτηκε από το κουκούλι της Ελληνικής Επανάστασης. Εθνικισμός δεν είναι να αγαπάς το έθνος σου (φυσικά και αγαπάμε και καμαρώνουμε για το Έθνος μας), εθνικισμός είναι να μισείς τα άλλα έθνη. Βέβαια, το 1872 το Οικουμενικό Πατριαρχείο προσπάθησε να σταματήσει τον εθνικισμό στα Βαλκάνια.

Δεν εισακούστηκε και το ανελέητο κακό φούντωσε. Όταν το 2016 η Ορθοδοξία (για πρώτη φορά ύστερα από 1000 χρόνια, για πρώτη φορά χωρίς αυτοκρατορική εντολή, αλλά) ως Εκκλησία συγκάλεσε στην Κρήτη, την Αγία και Μεγάλη Σύνοδο, υπήρξαν εθνικιστικές Ορθόδοξες Εκκλησίες που προσπάθησαν να την ματαιώσουν (με επιχειρήματα που αφελείς Έλληνες έριχναν, σαν νερό στο μύλο τους).

Θυμάμαι ρίγησα, όταν στην Κρήτη άκουσα την αγωνιώδη έκφραση του Οικουμενικού Πατριάρχου μας: «...Έλληνες είμαστε, αλλά αν το προτάξουμε, εδώ μέσα θα γίνουμε δέκα κομμάτια, γι' αυτό να προτάξουμε την Ορθόδοξη ιδιότητά μας». Στον αντίποδα εκείνης της οικουμενικής προτάσεως, είναι οι προ ημερών σκανδαλώδεις ανακοινώσεις του Πατριαρχείου Μόσχας για τον πόλεμο στην Ουκρανία.

Διαβάστε ολόκληρη την ομιλία του Σεβασμιωτάτου [ΕΔΩ](#)